

kruttering, uddannelse, udmøntning af honning-programmet, biavlens lønsomhed generelt osv.

Jeg mener således, at udvalgets hovedkompetencer fremgår af lovteksten. For så vidt angår kompetencen til at rådgive om spørgsmålet om biavl og dens udviklingsmuligheder, så er dette søgt eksemplificeret i bemærkningerne.

Spørgsmål 7:

Hvorfor skal udnævnelsen af biinspektører ikke kunne ske efter indstilling fra binævnet/biudvalget?

Svar:

Ifølge lovforslaget § 3 ansætter fødevareministeren et antal biinspektører til at bistå sig med administration af loven og af regler fastsat i medfør af loven. Besættelse af stillinger som biinspektør vil ske efter opslag og efter en ansættelsesprocedure på lige fod med andre stillinger inden for det offentlige. Jobbet som biinspektør adskiller sig ikke væsentligt fra andre kontrolstillinger, hvorfor der ikke er baggrund for at anvende andre ansættelsesprocedurer.

Det kommende rådgivende udvalg vil blive inddraget i forbindelse med fastlæggelse af de kvalifikationskrav, der vil blive stillet for at kunne bestride hvervet som biinspektør. Det er derimod ikke hensigten, at udvalget skal deltage i den konkrete udvælgelse eller ansættelse af biinspektørerne.

Spørgsmål 8:

Hvilke betænkeligheder har ministeren ved at lade binævnet/biudvalget være klageinstans for udstedte forbud og påbud?

Svar:

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget ad § 2, stk. 2, er det bl.a. hensigten at repræsentanter fra landsdækkende biavlsorganisationer, fra landbrugsorganisationer, frøavlereforeninger og andre, der har en produktionsmæssig interesse i, at der holdes bier, bliver repræsenteret i udvalget.

Udvalget vil blive hørt i forbindelse med udarbejdelse af bekendtgørelser m.v. Udvalget vil dermed blive inddraget i forbindelse med fastlæggelse af rammerne inden for hvilke, Plantedirektoratet vil kunne udstede forbud og påbud.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets ad § 15, stk. 1, vil hensynet bag nedlæggelse af forbud og udstedelse af påbud være at forebygge en eventuel spredning af skadegørere.

Plantedirektoratets afgørelser vil i lighed med afgørelser på andre af Fødevareministeriets områder kunne påklages til Fødevareministeriets departement.

Efter min opfattelse adskiller de afgørelser, der skal træffes efter lov om biavl sig ikke fra andre afgørelser, der træffes af forvaltningen. Jeg finder ikke, at der i forbindelse med forvaltning af den offentlige bekæmpelse af skadegørere m.v. er sådanne særlige hensyn, at det kan begrunde etablering af klagenævn eller lignende.

Det bemærkes, at antallet af klagesager efter den gældende lovgivning har været yderst begrænset. Der er ingen grund til at forvente, at den omstændighed, at det fremover bliver muligt at udstede forbud og påbud, vil øge antallet af klagesager i væsentligt omfang.

Hvis udvalget skal kunne fungere som klageinstans, er det min opfattelse, at det af hensyn til udvalgsmedlemmernes habilitet, kan være nødvendigt at sikre, at de er uafhængige af organisatoriske interesser. Dette forventes at ville medføre omkostninger til aflønning af såvel formand som udvalgsmedlemmer.

På den baggrund er det min vurdering, at det vil være u hensigtsmæssigt og unødvendigt at tillægge det rådgivende udvalg kompetence som klageinstans.

Spørgsmål 9:

Hvilke konkrete meromkostninger og størrelsen heraf, vil der være forbundet med at udstyre binævnet/biudvalget med de kompetencer, der fremgår af høringssvar fra Danmarks Biavlereforening, ErhvervsBiavlerne og Dronningeavlereforeningen af 1921?

Svar:

Plantedirektoratet har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Danmarks Biavlereforening, ErhvervsBiavlerne og Dronningeavlereforeningen af 1921 har i deres høringssvar foreslået, at udvalget sammensættes af i alt 13 personer, hvor af formanden skal være udnævnt dommer.